

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **GOSC Group, spol. s r. o.**
se sídlem K. Čapka 132, Ostravské Předměstí, Lanškroun
právně zastoupená JUDr. Evou Hlaváčkovou
advokátkou, se sídlem Petrovická 1476/16, Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. 7281/16/5100-41459-709523

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 10. 3. 2016 doručenou zdejšímu soudu dne 14. 3. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. 7281/16/5100-41459-709523 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy všech daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí žalobkyně z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Pardubický kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž toto rozhodnutí bylo oznámeno. Rozhodný den pro delegaci proto připadal na 21. 3. 2016.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť delegace místní příslušnosti správce daně nepřipustně a zásadně zasahuje do práv a povinností žalobkyně upravených zákonem, přičemž dle daňového řádu je místní příslušnost u právnické osoby určena jejím sídlem, kterým se rozumí adresa, pod kterou je právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku nebo obdobném veřejném rejstříku.
3. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný nevycházel z aktuálního stavu v době rozhodování o delegaci místní příslušnosti, neboť pokud by šetření prováděl žalovaný řádně, zjistil by, že na uvedené adrese sídla má žalobce jak vybavenou kancelář, tak i příslušné účetní doklady. Současně tento stav beze změny trvá. Chybějící označení žalobkyně na domě nemůže být vnímáno k tíži žalobkyně, nýbrž k tíži majitele, resp. správce domu, který požadoval jednotné označení, což se počátkem února 2016 stalo. V důsledku těchto skutečností proto žalovaný neúplně zjistil aktuální stav a na základě něho rozhodl o delegaci místní příslušnosti správce daně.
4. O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud usnesením ze dne 6. 4. 2016, č. j. 31 Af 21/2016-25.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil svým podáním ze dne 11. 4. 2016, v němž nejprve popsal dosavadní průběh řízení o delegaci místní příslušnosti. Následně se vyjádřil k samotným žalobním námitkám.
6. Žalovaný připomíná § 18 daňového řádu, jehož předmětem je úprava delegace místní příslušnosti, která je obecně možná za předpokladu naplnění jednoho ze dvou zákonných důvodů, a sice důvodu účelnosti nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné

odborné znalosti. K naplnění účelnosti pak může dojít také posouzením všech skutkových zjištění ve vzájemné souvislosti. Delegation by měla přinést účelnější a efektivnější správu daní u správce daně, na kterého má být výkon správy daní delegován. Při posuzování podmínek pro delegaci je třeba zkoumat nejen formální zápis v obchodním rejstříku, ale primárně i skutečný obsah činnosti vykonávané daňovým subjektem.

7. Žalovaný při rozhodování o delegaci místní příslušnosti v případě žalobkyně přihlédl k důkazním materiálům, a to listinám založeným ve spise a vyjádření žalobkyně, přičemž žalovaný neshledal žádnou zásadní vazbu žalobkyně na Prahu a naopak zjistil, že ekonomická činnost žalobkyně, případně její majoritní část, je vykonávána v působnosti Finančního úřadu pro Pardubický kraj, kde se nachází funkční provozovna žalobkyně s potřebným personálním a výrobním zázemím. V působnosti navrhovaného správce daně je také zpracováváno a uloženo účetnictví žalobkyně. V neposlední řadě statutárního zástupce (jednatel) žalobkyně lze pravděpodobněji zastihnout s ohledem na jeho bydliště taktéž v územní působnosti navrhovaného správce daně.
8. Námitky žalobkyně považuje žalovaný za účelové, nepodložené obsahem spisového materiálu, nadto rozporné s dosavadními tvrzeními žalobkyně. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalovaným byly činěny úkony za zjištěním aktuálního skutkového stavu. Současně žalovaný upozorňuje na změnu sídla žalobkyně až poté, co žalobkyni bylo doručeno sdělení žalovaného ze dne 6. 1. 2016, v němž byl seznámen s důvody podnětu na delegaci místní příslušnosti podaným Finančním úřadem pro Pardubický kraj. S ohledem na vše uvedené je žalovaný přesvědčen, že centrum ekonomických zájmů žalobkyně je soustředěno v působnosti v podnětu navrhovaného správce daně a byly jednoznačně dány důvody pro delegaci místní příslušnosti na tohoto správce daně, tj. Finanční úřad pro Pardubický kraj.

IV. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

9. Žalobkyně se k vyjádření žalovaného vyjádřila svým podáním ze dne 2. 5. 2016, v němž upozorňuje na to, že žalovaný uvádí vše, co již uvedl v napadeném rozhodnutí, neuvádí však žádné nové okolnosti či tvrzení.
10. K žalovaným uvedenému posouzení účelnosti a hospodárnosti při delegaci místní příslušnosti žalobkyně uvádí, že dle jejího názoru je posouzení účelnosti a hospodárnosti na straně daňového subjektu, nikoli na straně správce daně. Změna místní příslušnosti žalobkyni výkon jejich práv a povinností podstatně ztěžuje, neboť žalobkyně vnímá pro ni jako hospodárné a účelné, aby místně příslušný správce daně byl v místě jejího sídla.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení

předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.

13. Předně se zdejší soud zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. Konstantní judikatura dovodila jak ve vztahu k daňovému řádu, tak zákonu o správě daní a poplatků, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007-54, případně ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18).
14. Spornou otázkou je v projednávané věci to, zda v dané věci byly splněny zákonné podmínky pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí žalobkyně z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Pardubický kraj (navrhovaný správce daně).
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný obdržel dne 20. 10. 2015 prostřednictvím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu podnět Finančního úřadu pro Pardubický kraj na delegaci místní příslušnosti k výkonu správy všech daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí žalobkyně. K tomuto podnětu byla vydána souhlasná stanoviska Finančního úřadu pro hlavní město Prahu i jeho Územního pracoviště pro Prahu 2 s poukazem na výsledky místního šetření provedeného Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 2 ze dne 24. 7. 2015. Žalobkyně se v rámci řízení před žalovaným k navrhovanému podnětu vyjádřila, přičemž upozornila na přesun svého sídla v důsledku neprodloužení nájemní smlouvy a uvedla také adresu nového sídla (Petrovická 1476/16, Praha 10 – Strašnice). Současně žalobkyně uvedla některé své významné zákazníky z Prahy, kteří vyžadují osobní kontakt. Žalovaný proto následně dožádal Finanční úřad pro hlavní město Prahu o provedení místního šetření na adrese nového sídla, kterým bylo zjištěno chybějící označení žalobkyně na budově či poštovní schránce. Následně žalovaný rozhodl o delegaci místní příslušnosti na navrhovaného správce daně, přičemž neshledal žádnou zásadní vazbu žalobkyně na Prahu, místními šetřeními opakovaně provedenými na adrese rejstříkového sídla žalobkyně nebyly zjištěny známky faktického výskytu a soustavného výkonu ekonomické činnosti žalobkyně, naopak je tato ekonomická činnost, případně její majoritní část, vykonávána v působnosti navrhovaného správce daně, kde se nachází funkční provozovna žalobkyně s potřebným personálním a výrobním zázemím (K. Čapka 132, Ostrovske Předměstí, Lanškroun). V působnosti navrhovaného správce daně je také zpracováváno a uloženo účetnictví žalobkyně. Za podpůrnou žalovaný pokládal skutečnost, že statutární orgán (jednatel) žalobkyně je pravděpodobněji zastižitelný s ohledem na jeho bydliště taktéž v územní působnosti navrhovaného správce daně. Na základě těchto skutečností žalovaný dovodil, že centrum ekonomických zájmů žalobkyně se nachází v územní působnosti navrhovaného správce daně, tj. Finančního úřadu pro Pardubický kraj, čímž je naplněno a doloženo kritérium účelnosti jako jeden ze dvou důvodů pro delegaci místní příslušnosti v souladu s § 18 daňového řádu. Žalovaný má za to, že je mnohem praktičtější spravovat veškeré daně v místě faktického sídla žalobkyně než v místě rejstříkového sídla, neboť tak lze bez potíží provádět náročné postupy, jako jsou místní šetření nebo daňová kontrola.

16. Dle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu: „*místní příslušnost správce daně, není-li dále stanoveno jinak, se řídí u právnické osoby jejím sídlem; pro účely správy daní se sídlem právnické osoby rozumí adresa, pod kterou je právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku nebo obdobném veřejném rejstříku, nebo adresa, kde právnická osoba sídlí skutečně, pokud se tato osoba do těchto rejstříků nezapisuje.*“
17. Dle § 18 odst. 1 daňového řádu: „*Na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.*“
18. Z uvedeného ustanovení jasně vyplývají dvě základní podmínky pro delegaci místní příslušnosti, a to účelnost delegace a nezbytnost mimořádných odborných znalostí. Pro naplnění podmínek stačí jejich alternativní naplnění, tedy naplnění pouze jedné z nich.
19. Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval pro delegaci správy daní žalobkyně za naplněnou podmínku účelnosti. Soud se proto zabýval pouze tímto kritériem.
20. Pojem "účelnost" ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc. Je proto nutné, aby dostatečně zjistil skutkový stav a v jeho kontextu si následně vyložil tento pojem.
21. Dle komentáře k daňovému řádu (Baxa, J., Dráp, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žišková, M., Daňový řád, Komentář I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011) „*kritérium účelnosti bude naplněno např. v situaci, kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namíste postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nevhodný.*“
22. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18, „*správní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná. Je možné delegovat místní příslušnost na*

správce daně se sídlem blíže místu reálného podnikání daňového subjektu, pokud bude následně správa daní efektivnější a hospodárnější pro daňový subjekt i pro správce daně.“

23. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 12. 5. 2017, č. j. 4 Afs 57/2017-43, judikoval: *„místem realizace podnikatelských aktivit přitom primárně není místo, odkud dochází k obchodnímu vedení společnosti statutárním orgánem, jak nastínila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, nýbrž místo, kde dochází k reálnému každodennímu chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti. Právě tato okolnost totiž nejlépe svědčí o účelnosti delegace podle § 18 daňového řádu ve vztahu k plnění vzájemných práv a povinností mezi správcem daně a daňovým subjektem. Kromě toho, daňový subjekt může s ohledem na současný technologický stav komunikačních prostředků změnit místo svého obchodního vedení relativně snadno, zatímco místo každodenního podnikání, zvláště pokud spočívá v technicky náročnějších činnostech a vyžaduje tak náročnější zázemí, lze považovat za stálejší.“*
24. Pojem účelnost je nutně vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá také z rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 3 Af 27/2013 - 51, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Af 28/2013 - 45), právě to, že ke skutečné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoliv každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.
25. V nyní posuzované věci žalovaný prostřednictvím místních šetření zjistil, že žalobkyně má na adrese v Praze pouze formální sídlo, proto přikročil k delegaci místní příslušnosti. Žalobkyně proti tomu namítá, že žalovaný nevycházel z aktuálního stavu v době rozhodování o delegaci místní příslušnosti, neboť pokud by šetření prováděl žalovaný řádně, zjistil by, že na uvedené adrese sídla má žalobce jak vybavenou kancelář, tak i příslušné účetní doklady.
26. Zdejší soud k tomu uvádí, že na základě správního spisu má za to, že žalovaný vycházel z aktuálního stavu v době rozhodování o delegaci místní příslušnosti, o čemž svědčí několik provedených místních šetření. Poté, co žalobkyně uvedla změnu rejstříkového sídla, žalovaný prostřednictvím dožádání provedl místní šetření na adrese tohoto sídla, aby tak zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
27. Skutečnost, že účetní dokumenty žalobkyně byly přemístěny do Prahy na adresu rejstříkového sídla, nejsou důvodem pro konstatování, že nebylo splněno kritérium účelnosti. Místní šetření či daňová kontrola nejsou vázány pouze na místo uložení účetních dokumentů, nýbrž je možné kontrolovat a zjišťovat informace i při realizaci podnikatelských aktivit žalobkyně přímo v místě její provozovny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18). Navíc je nutné zmínit, že žalobkyně měla původně účetní dokumenty uložené na adrese své provozovny a

jejich přemístění mezi adresou rejstříkového sídla a adresou provozovny je snadné. Naopak „*změnu místa, kde daňový subjekt vyvíjí obdobné podnikatelské aktivity, pak nebude možné provádět stejně často a snadno (...)*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18). Nadto s ohledem na současné technické možnosti komunikace (včetně elektronické komunikace) umožňující bez problémů překonávat vzdálenosti mezi reálným místem fyzického uložení dokumentů a sídlem správce daně, je nerozhodné, v jakém místě se účetní doklady fyzicky nacházejí (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2017, č. j. 29 Af 84/2015-31).

28. Obdobné závěry lze dle zdejšího soudu vztáhnout také na existenci vybavené kanceláře, která sama o sobě nesvědčí o tom, že v ní žalobkyně realizuje své podnikatelské aktivity. Naopak z místních šetření bylo prokázáno, že tyto podnikatelské aktivity jsou vykonávány na adrese provozovny, nacházející se v územní působnosti Finančního úřadu pro Pardubický kraj.
29. Žalobkyně dále rozporuje posouzení účelnosti a hospodárnosti žalovaným, které se má posuzovat na straně daňového subjektu, nikoli na straně správce daně. Změna místní příslušnosti žalobkyni výkon jejích práv a povinností podstatně ztěžuje, neboť žalobkyně vnímá pro ni jako hospodárné a účelné, aby místně příslušný správce daně byl v místě jejího sídla.
30. K této námitce žalobkyně zdejší soud uvádí, že kritérium účelnosti musí být zkoumáno ve vztahu ke konkrétnímu případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18). Je nutné, aby správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav a následně vyložil obsah tohoto pojmu v konkrétní situaci. V nyní posuzované věci delegace místní příslušnosti sledovala zcela legitimní cíl, a to zjednodušit a zefektivnit komunikaci mezi správcem daně a žalobcem, resp. umožnit správci daně nadanému znalostí místních poměrů např. provádět efektivněji místní šetření či daňovou kontrolu. Je zcela logické, že místní šetření či daňovou kontrolu, které mohou vést ke správnému vyměření daňové povinnosti, nebude možné účelně provést v místě formálního sídla žalobkyně. Účelnost delegace přitom nemusí nutně spočívat pouze ve snížení nákladů souvisejících se správou daní, nýbrž např. i v uspořené době v důsledku zkrácení vzdálenosti mezi delegovaným správcem daně a žalobkyní či možnostem efektivnější kontroly žalobkyně ze strany správce daně. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že mimo adresu formálního sídla je žalobkyně vázána k nově určenému správci daně okolnostmi mající úzký vztah ke správě daní (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 29 Af 69/2015-31). Naopak jako překážku výkonu daňové správy je nutno hodnotit skutečnost, musí-li se správce daně k provádění jakéhokoli šetření přemísťovat mimo obvod své vlastní působnosti (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 10. 2016, č. j. 30 Af 32/2015-42). Nadto žalobkyně k prokázání svého tvrzení, že delegace místní příslušnosti ji podstatně ztěžuje výkon jejích práv a povinností, nepřikládá žádné důkazy, stejně jako neprokazuje, v čem je pro ni hospodárné a účelné, aby místně příslušný správce daně byl v místě jejího sídla.
31. V neposlední řadě žalobkyně uvádí v žalobě, že delegace místní příslušnosti nepřípustně a zásadně zasahuje do práv a povinností žalobkyně upravených zákonem. Zdejší soud s takovým tvrzením nesouhlasí, neboť delegace místní příslušnosti byla provedena

v souladu se zákonem. Současně žalobkyně nijak neprokazuje, o jaké nepřípustné a zásadní zásahy se jedná.

32. Nad rámec posouzení v dané věci zdejší soud uvádí, že sídlem žalobkyně v době vydání tohoto rozhodnutí je již adresa provozovny nacházející se v územní působnosti Finančního úřadu pro Pardubický kraj.

VI. Shrnutí a náklady řízení

33. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy všech daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí žalobkyně z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Pardubický kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž toto rozhodnutí bylo oznámeno, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
34. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. února 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu